

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször, u. m. hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési feltételek:
 helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve.
 Egész évre . . . 10 frt.
 Félévre 5 frt.
 Negyedévre . . . 2 frt 50 kr.
 Egy hónapra . . . 1 frt.
 Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban a debreczeni r. sz. rendnyomdában, aztán Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseikben, vidéken a postahivataloknál.

Hirdetési díj:
 öt hasábos petitsor 5 krajczár. Nagyból terjedelmű s több ízben megjelent hirdetéseknek leengedés történik. Bélyegző minden hirdetés után 30 kr. Nyitási költségek minden sora 20 kr. Ezek a szerkesztő által vétetnek fel. — A hirdetések pedig a kiadói iródnál.
 Az előfizetési s hirdetési díjak a kiadóhivatalba, a lap szerkesztésébe tartozó költségek a szerkesztési iródnál a városi épülete alatt (Rózsater) emezendők.

Előfizetési felhívás
 a „DEBRECZENI ELLENŐR” című, hetenkint ötször megjelenő, politikai, társadalmi s közgazdasági lapra, a debreczeni szabadelvűpárt közlönyére.

Szíves bizalommal felkérjük egy helybeli mint vidéki előfizetőinket, hogy az október—decemberi évfolyamra a debreczeni pénzt folyó évi október 10-ik napjáig beküldeni sziveskedjenek, nehogy felesleges példányokat nyomattassunk.

Előfizetési árak:
 helyben mint vidékre: Egész évre 10 frt. Félévre 5 frt. Negyedévre 2 frt 50 kr.
 Előfizetheti helyben Kutasi Imrénél Főpíacz. Sz. Nagy Károly hívtán, Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseikben, s Steiner Samuel földhántyózdájában, s vidéken minden posta hivatalnál.

Tisztelettel
A „Debreczeni Ellenőr”
 kiadóhivatala.
 (Főpíacz Sz. Nagy Károly ur házában.)

Debreczen oct. 2.
 (=) Nagy fontosságú és döntő európai események előestéjén állunk. A keleti láthatár egyre jobban borul, fenyegető villámok csikáznak át Pétervártól Konstantinápolyig, s Európá nepei lázas remegéssel várják a catastrofikának most már aligha kimaradható bekövetkezését.

A keletkérdés újabb bonyodalmaival, — s azon fenyegető fordulatáról, a melyet az, az utóbbi néhány nap alatt veti, — lapunk máshelyen bővebben fogunk még szólni; itt ezúttal a keletkérdés bonyodalmainak azon részéről fogunk néhány szóval emlékezni, a melynek visszahatását a magyar képviselőházban is érezzük.

A miniszterelnökhöz intézett több rendbeli interpellációról szólunk itt. Mi is lehetne ma az interpellációk tárgya a képviselőházban, ha nem a keletkérdés és a bécsi alkudozások! És miután ma ezen két kérdés a napnak fő és általános figyelmet, sőt lázas érdekeltséget felkeltő két kérdése, nem is elégete meg a képviselőházi, — némi tekintetben beismertjük jogos kíváncsiság azzal, hogy minden kérdésben egy-egy interpellációt intézzen a miniszterelnökhöz, hanem intézett egyszerre kettőt-kettőt.

Chorin a független szabadelvűpárt részéről, Simonyi Ernő a függetlenségi párt részéről intéztek interpellációt a miniszterelnökhöz a bécsi kiegyezés tárgyában, Irányi Dániel és Csernatony pedig a keletkérdésre vonatkozólag.
 Vagy ezek szerint oly interpelláció, mely rövid idő alatt, a két fontos napi kérdésre vonatkozólag feleletre vár, össze-sen négy.
 Tisza miniszterelnök kijelentette,

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája.

VAD TONCS!
 Ita: S. A.
 MÁSODIK KÖTET.
 I.
 (38-ik fejelet.)
 Megeresztő tüzes lovának kantárszárát, s gyorsvágatva haladt az erdei uton. — Henrik követte őt, mert ugyanaz volt az ő útja is, — tiszokó ménet, mely türelmetlenül akart előre haladni, ő is megereztő s csak annyira tartott vissza, hogy néhány lépéssnyire maradjon Antóniaól. Csodálkozva nézte a merész lovagnót, a ki előtte vágottat.
 Mily szép volt! — Csak őt látta, nem ügyelt többé az utra, mely nem volt veszély nélküli, mivel a csak fahordásra szánt széles útról újra egy keskeny gyalogútra tértek, melyen sok helyt vastag fagyókerek nőttek keresztül-kasul.
 1876.

hogy mind a négyre pár nap mulva egyszerre fogja megadni a feleletet.
 Irányi Dániel a keletkérdésre vonatkozólag sem többet, sem kevesebbet nem akar megtudni a miniszterelnöktől, mint a következő hat kérdéspontban foglaltakat:
 1. Igazak-e a hírlapokban olvasható azon hírek, melyek szerint újabb időben már nem is egyenként, hanem csapatokként vonulnak át az egyesült dunai fejedelemségeken orosz önkényesek Szerbiába. Sokan katonai egyenruhában; valamint igaz-e, hogy ugyanazon uton hadiszerek is szállítanak Oroszországból a szerbek számára?
 2. S ha igazak ezen hírek, nem látta-e szükségesnek a közös külügyér a semlegességgel s nemzetközi joggal ellenkező ezen tények miatt felszólalni?
 3. A Magyarországon átutazott és Szerbiába tartó oroszok mindnyájan a „vörös kereszt” tagjai voltak-e s igyekezett-e a kormány meggyőződést szerezni magának arról, hogy a hely színére érve, csakugyan a betegek és sebesültek ápolásának szentelték-e magukat?
 4. Való-e, hogy a szentpétervári kormány hadcsapatokat állít föl a török birodalom határain?
 5. Melyek a hatalmasságok által megállapított békefeltételek s a párisi szerződést aláírt valamennyi hatalmasság teljesen és fontartás nélkül megegyezett-e azokra? Történt-e a hatalmasságok között megállapodás azu esetre, ha egyik vagy másik hadakozó fél a békefeltételeket el nem fogadja?
 6. Mit határozott a közös külügyminiszterium, mit a többi hatalmasságok a szept. hadsereg által Milán fejedelemele följajánlott királyi czimre nézve?
 7. Egyetértőleg jár-e el a közös külügyminiszter a magyar kormánnyal a keleti kérdésben?

Ezen interpelláció egy részére a felelet teljesen felesleges, mert az magától értetődik, egy más részére vonatkozólag pedig alig hisszük, hogy ma, — épen a legválságosabb pillanatban, a midőn épen Európa békéjének fenntartása vagy felborítása forog szűnyegen, — a diplomaiatitok időszerűtlen leleplezése nélkül, — tüzetes felvilágosításokkal szolgálhasson a miniszterelnök a képviselő urnak.
 Hogy mi történik Romániában az orosz utasokkal, és hogy a hatalmak viszonya milyen egymáshoz a béke kérdésében, erről alig hisszük, hogy a magyar miniszterelnök a képviselőházban felhessen, lévén ő a külügyi politika tekintetében a képviselőházzal szemben csupán annyiban felelős, a mit külügyi dolgokban az Magyar-Oszip monarchia tesz, vagy nem tesz. — Legegészebb pontja az interpellációnak az, melyre mi is várjuk a feleletet, hogy tiltakozott-e Andrassy külügyminiszter a nemzetközi joggal ellenkező tények ellen?
 Csernatony Lajos interpellációját a következőképen hangzik:

Tekintettel a köztudomású tényre, miszerint a mult augusztus hó 27-én és 28-án, itt Budapesten több orosz altábornok tartózkodott le a rendőrség, s tekintettel a hasonló köztudomású tényre, miszerint a letartóztatott orosz altábornok négy nappal később szabadon eresztettek s ismét és akadálytalanul folytathatták útjukat Szerbiába: kérem az igen t. belügyér urat, hogy: Mi okból történt az orosz altábornok letartóztatását és mi okból szabadon bocsátatták Szerbia felé utazásukban?
 Ez interpellációra a felelet már megvan azon köztudomású tényben, hogy addig nem lehetett szabadon bocsátani őket, míg okmányaikra nézve a külügyi hivataltól a felvilágosítás meg nem érkezett. A mint pedig a kielégítő

Meg is kellett lakolnia vigyázatlanságára, lora megbottolt — későn igyekezett azt kantszáránál fentartani — felbukott. Nehogy a felbukó állat alá kerüljön Henrik leugrott, egyik lába a kengyelbe akadt a bukással ő is lerántott és homloka egy fatörzshöz csapódva, magánkívül hanyatlott le.
 Midőn hosszabb idő mulva önkívületből magához tért, és személt felnyitotta, maga mellett Antóniát látta, ott térdelt a mohán és nézve hajolt. — „Hála Istennek ő! kiáltá, és a nála sajátos bűvös-bajos mosolylyal nézett reá.
 Égető fájdalmat érzett homlokán, midőn a fájó helyhez nyult, keze az Antóniaéval találkozott, ki vezte ruhát tartott a seben. — „Várjon egy pillanatra, a ruha már meleg, újra fel kell hűsíteni”. Ezzel felugrott, és a bokrok között eltűnt.
 Henrik felült s körül nézett. Egy tölgyfa tövében puha mohon feküdt, s nem messze állott a két ló, melyek kantárai egy faghoz voltak kötve, kezével homlokához kapott s véresen vonta azt vissza, csak most emlékezett vissza a történetre, csak most ért meg a tölgyfára, melynek tövében feküdt, ugyanaz volt, melynek gyökerében lora megbottolt, s mely-

felvilágosítás megérkezett, nem volt többé ok a letartóztatásra.
 Chorin Ferenc dissidens képviselő a 80 millió adósság ügyében következőképen interpellált:
 „Mily újabb megállapodások létesültek a bankkérdés fölött a magyar és a lajhántali kormányok között, Bécsben legközelebb folytatott alkudozásoknál?
 Meményben érinték ezen megállapodások a birodalmi tanácsban képviselt országokat terhelő 80 millió frt bankadósságot?
 Vállalt-e a magyar miniszterium oly kötelezettségeket, melyek a bankkérdés megoldását a 80 millió frt bankkérdéssel összekötésbe hozza, Magyarország újabb megterhelését vonhatják maguk után?”
 Végül Simonyi Ernő ur a bécsi tárgyalásokra vonatkozólag a következőképen interpellált:
 a) Mi újabb megállapodások jöttek létre a magyar s oszip kormány között a vám- s kereskedelmi szerződés és a felállítandó magyar nemzeti bankot illetőleg?
 b) Mikor szándékozik a kormány erre vonatkozólag a törvényhozásnak előterjesztést tenni?
 Tisza Kálmán mindkettőre megígérte a választ. Miután azonban Simonyi a vám és kereskedelmi szerződés oly részleteit óhajja felfedezni, a melyekről ma még, fontos állami érdekek kockáztatása nélkül szólni alig lehet, bizonyosan Simonyi Ernő ur lesz legkevesebb meg elégedve a felelettel.

— A szabadelvű párt vasárnap este 6 órákor érkeztetett tartott, melyen az elnök Gorvay, s jegyző pedig Nagy György képviselő volt. Tisza Kálmán miniszterelnök bejelentette, hogy a hozzá intézett interpellációkra szerdán fog válaszolni, s ezt a pártnak a kedden, tehát a mai napon tartandó értekezletén fogja előterjesztani. Majd azon indítványt teszi, hogy az országgyűlés legközelebbi érdemleges tárgyalásai, a Miletics féle ügyön kívül, más tárgyakra ne terjeszkedjenek ki, hanem ez ügy elintézése után, szüneteljen a ház november 1-ő napjáig, s a szünet alatt a pénzügyi igazságszolgáltatások működjenek. Az előterjesztés elfogadtatván, olvastatt Csernatony levele, melyben kijelenti, hogy a párt tagjai közzé kíván ismét lépni. Az értekezlet örömmel vette tudomásul ezt, miről Csernatony értesíteni az elnököt bízott meg. Ezután a választásokra nézve történtek meg a kijelölések, melynek megtörténte után az értekezlet befejeztetett.

— Az igazságszügyi bizottság tegnap délelőtt az országos ülés után összeült, teendői sorrendjénélve határozott, s kimondta, hogy addig, míg a mentelmi bizottság a Miletics ügygel el nem készül, nem tart ülést, azután hitelesíti a békebírósi tjevaslatra nézve létrejött megállapodásokat, s folytatni fogja a büntető törvényjavaslat tárgyalását.

— A kormány a diósgyőri vasgyártó bérbe adta Bontoux déli vaspálya igazgatónak 12 évre. A bérletjű minden mássa vastermés után, 12 kr — az első százszáz mászárt 11 kr, a második százszázért: 10 kr, a harmadikért és a többiekért ezen kívül tartozik a bérleti idő letele után egész instrucióját az államnak ingyen átengedni. E szerződés eredménye fel lesz véve az 1877. budgetbe, melyet csütörtökön fog Szál Kálmán a képviselőház elé terjesztetni, rövid indoklással.

— Rövid hírek. — Károly Lajos főherceg okt. 1-én Kölnbe utazott el. — Monson a brit consul Cettinybe ment, hogy Montegrót rábírja a békefeltétel elfogadására. — Georgian Balázs Románia román ügynökévé nevezetett ki. — Károly Fejedelm jelen volt a bukaresti jockey klub versenyfutásán s tegnap Sinaiba tért vissza. — Amerikában egy

hező vágódott. Kinyújtá tagjait, nem érzett más sérülést csak homlokán, mely erősen égett, csak nehéz volt minden része, s midőn megkísérelte felállni, minden erejét össze kellett szedni és a tölgyfához támaszkodni, hogy fel állhasson.
 „Nem korán állott ön még fel? Kérdé Antónia, ki a vízzel megmódosított ruhát kezében tartva a bokorból kilépett. — Aggódba tekintett halvány arcára — „Van erje nemhogy lépést tenni? Akkor oda vezetem a forráshoz, mely épen itt van, hogy sebtől hűsítsük.
 Az összehajtott ruhát újra homlokára tette, s megfogta karját. „Támaszkodjék csak reám mond barátaságon — nem is hiszi, milyen erős vagyok. — Oly bájosan őrölygött, hogy ezen mosolygót tiz anyyi fájdalommal s szívesen eltűrt volna.
 Elég erőt érzett magában mehetni, de a világ minden kincséért sem odatáza volna el ezen puha télt karok támogatását, melyek segítették. Antónia a bokron keresztül vezetett, gondosan félrehárítva egyik kezével az ágakat, néhány lépéssnyire egy tisztán állottak, melynek közepén a moha közül egy gyenge forrás csergedezett.

„Üljön le. Itt a forrás mellett a virágzó hangában van száraz hely, sokszor pihentem itt. Oly szép itt a hús erdőben.
 Engedelmesskedett a parancsnak, mily szívesen pihent ott, a hol ő is többször pihent. Leült az illatos hangába, Antónia letérdelt mellé és a hús forrásba megmártott kendőt gondosan tette őho sebére.
 Midőn fehér keze homlokát érinté, csodálatos boldogító érzés futotta át Henriket nem tehetett róla, meg kellett fognia ezen kezét és megcsókolni. „Miként háljaljam meg, mily végtelenül ön! susogá.
 „Ne tegye, mondá — kezét gyöngöden visszavonta. „Ne is gondoljon arra. Hát ön nem mentette meg az életem? Én csak ezen kis szíveséget tettem önnel, és sebtől hűsitem. Nagy fájdalom érzé?
 „Nem, s most midőn szép kezét homlokára ráteszi, s a hús ruhát ide adja, épen semmit.
 Antónia mosolygott. „Ha már hizelegni tud, akkor már nem lehet nagyon rosszul. Hála istennek. Nem is tudom elmondani, mily retentenes pillanat volt az, midőn hátra néztem, s önt élettelenül láttam a mohában lora mellett fekdődni. A ő felugrott, de ön nem moz-

collegiumban az ottan tanuló nők tüzoltó tesztelő szervezetek a magok körében. — Izabella spanyol exkirályné ismét szülő földén időzik.

A helyzetről.
 A birodalmi tanácsot ő felsége folyó 19-ére összehívta, s az erre vonatkozó legmagasabb kézirat ő h 1-én jelent meg a bécsi hivatalos lapban.
 A bécsi lapok főhősét még ma is Szumarakoff vezetés egyénisége képezi. A nagy politikai lapok egész hasábokat szentelnek ez egyéniség küldetésére, czélja és jelentősége fejtegetésének.
 A „Neue Fr. Presse” legújabb számából a következőket idézzük:
 „A mit mi Szumarakoff küldetésének czéljáról és jelentőségéről, s az ez által előidézett helyzetéről írunk, a legszelebb körben a legnagyobb izgalmat idézte elő. Ez izgalom főleg a magyar sajtó s az országgyűlésen beterveztett interpellációk tanuskodnak Irányi interpellációjára a nagy kérdésnek minden oldalát érinti, nevezetesen a 4-ik pont az, mely egyenesen a feketébe talál. — A mi Szumarakoff küldetését illeti, úgy látszik, hogy az orosz tábornoknak valóban van valami megbízatása Belgrádba, a mi némi nemleg a Bécsben elért eredmény által feltételeztik. Azonban ma még nem igen lehet ok a orosz küldötnek küldetés eredménye felett örövendzi. Ma még az orosz meghívást a katonai intervencióban való részvételre csak kísérletnek tekintik, a melynek Ausztria Magyarországnak ellen kell állni.

A helyzetet ma azzal jelzik, hogy s e m h á b o r u s e m o c c u p a t i ó. A többi majd azután fog kitűnni, ha a hatalmak által felállított béke feltételek feltétlen elfogadása hivatalosan meg lesz állapítva. És ez már nem maradhát 48 órán túl eldöntetlenül. Oroszország akkor a döntő elhatározás előtt fog állni, s vagy meg kell elégedni ezzel, vagy egyedül kell megkúdnia.
 Így állanak a dolgok ma. De ki tudja, mit hoz a holnap nap?
 A mi gróf Szumarakoff személyiségét illeti, a nevezett lap azt írja felőle, hogy ő ugyanazon katonai egyéniség, ki egy év előtt azon szemellettét ki, hogy Milán fejedelemeleg megegyezés alkalmából, a czár üdvözlőlevelét megvívte. Az „Augs. Allg. Z.” egyik bécsi levelezője, félre ismerhetlen guynyal úgy jelzi őt, mint a legalkalmasabb tolmácsát a czár részéről Milánhoz intézett parancsoknak és óhajoknak, amnyival is inkább, mert már a szerb trónörökös elhalasztott keresztelési ünnepléjére őt volt kialsztva arra, hogy a czár képviselje. Kétszegtelenül igaza van a levelezőnek, a midőn azt mondja: „Szerbia nem európai szükségesség” többé, a midőn európai csapású alakult át.

Ha gróf Szumarakoff valóban tesz egy kirándulást Belgrádba, akkor semmiestre nem azon parancsokkal meg jöde, hogy Milánnak a czár nevében fejtől ő megmossa, bár egy pétervári mai keletű (oct. 1.) sürgönyben az áll, hogy a küldetés, melylyel Sándor császár Szumarakoffot megbízta, kiválón a béke előidézésére irányuló jelleggel bír. Ez úgy látszik, hogy láttam a m o z s a a k a r l e n n i a Weisenburgban Vilmos császár által hangoztatott örömetjes béke ígéreteknek, a melyeket az oly komoran letelt mult hét nyomban követett.
 A mai postával érkezett tudósítások szerint, Szumarakoff tegnap (oct. 2-án) dében udvari kocsiában vitetett a Burgba, hol ő felsége által kihallgatáson fogadtattott. E kihallgatáson egy bécsi sürgöny szerint, Szumarakoff kijelentette, hogy elutasítása további rendeltig elhalasztottat.

Anglia, mint azt Bécsből sürgönyzik, bizalmasan oda nyilatkozott volna, hogy a török tartományok — katonai occupatiónál semmi szín alatt nem engedim meg, s ha ez mégis megtörténne, akkor az angol érdekeknek megfelelőleg fog eljárni.

„Üljön le. Itt a forrás mellett a virágzó hangában van száraz hely, sokszor pihentem itt. Oly szép itt a hús erdőben.
 Engedelmesskedett a parancsnak, mily szívesen pihent ott, a hol ő is többször pihent. Leült az illatos hangába, Antónia letérdelt mellé és a hús forrásba megmártott kendőt gondosan tette őho sebére.
 Midőn fehér keze homlokát érinté, csodálatos boldogító érzés futotta át Henriket nem tehetett róla, meg kellett fognia ezen kezét és megcsókolni. „Miként háljaljam meg, mily végtelenül ön! susogá.
 „Ne tegye, mondá — kezét gyöngöden visszavonta. „Ne is gondoljon arra. Hát ön nem mentette meg az életem? Én csak ezen kis szíveséget tettem önnel, és sebtől hűsitem. Nagy fájdalom érzé?
 „Nem, s most midőn szép kezét homlokára ráteszi, s a hús ruhát ide adja, épen semmit.
 Antónia mosolygott. „Ha már hizelegni tud, akkor már nem lehet nagyon rosszul. Hála istennek. Nem is tudom elmondani, mily retentenes pillanat volt az, midőn hátra néztem, s önt élettelenül láttam a mohában lora mellett fekdődni. A ő felugrott, de ön nem moz-

„Üljön le. Itt a forrás mellett a virágzó hangában van száraz hely, sokszor pihentem itt. Oly szép itt a hús erdőben.
 Engedelmesskedett a parancsnak, mily szívesen pihent ott, a hol ő is többször pihent. Leült az illatos hangába, Antónia letérdelt mellé és a hús forrásba megmártott kendőt gondosan tette őho sebére.
 Midőn fehér keze homlokát érinté, csodálatos boldogító érzés futotta át Henriket nem tehetett róla, meg kellett fognia ezen kezét és megcsókolni. „Miként háljaljam meg, mily végtelenül ön! susogá.
 „Ne tegye, mondá — kezét gyöngöden visszavonta. „Ne is gondoljon arra. Hát ön nem mentette meg az életem? Én csak ezen kis szíveséget tettem önnel, és sebtől hűsitem. Nagy fájdalom érzé?
 „Nem, s most midőn szép kezét homlokára ráteszi, s a hús ruhát ide adja, épen semmit.
 Antónia mosolygott. „Ha már hizelegni tud, akkor már nem lehet nagyon rosszul. Hála istennek. Nem is tudom elmondani, mily retentenes pillanat volt az, midőn hátra néztem, s önt élettelenül láttam a mohában lora mellett fekdődni. A ő felugrott, de ön nem moz-

„Üljön le. Itt a forrás mellett a virágzó hangában van száraz hely, sokszor pihentem itt. Oly szép itt a hús erdőben.
 Engedelmesskedett a parancsnak, mily szívesen pihent ott, a hol ő is többször pihent. Leült az illatos hangába, Antónia letérdelt mellé és a hús forrásba megmártott kendőt gondosan tette őho sebére.
 Midőn fehér keze homlokát érinté, csodálatos boldogító érzés futotta át Henriket nem tehetett róla, meg kellett fognia ezen kezét és megcsókolni. „Miként háljaljam meg, mily végtelenül ön! susogá.
 „Ne tegye, mondá — kezét gyöngöden visszavonta. „Ne is gondoljon arra. Hát ön nem mentette meg az életem? Én csak ezen kis szíveséget tettem önnel, és sebtől hűsitem. Nagy fájdalom érzé?
 „Nem, s most midőn szép kezét homlokára ráteszi, s a hús ruhát ide adja, épen semmit.
 Antónia mosolygott. „Ha már hizelegni tud, akkor már nem lehet nagyon rosszul. Hála istennek. Nem is tudom elmondani, mily retentenes pillanat volt az, midőn hátra néztem, s önt élettelenül láttam a mohában lora mellett fekdődni. A ő felugrott, de ön nem moz-

„Üljön le. Itt a forrás mellett a virágzó hangában van száraz hely, sokszor pihentem itt. Oly szép itt a hús erdőben.
 Engedelmesskedett a parancsnak, mily szívesen pihent ott, a hol ő is többször pihent. Leült az illatos hangába, Antónia letérdelt mellé és a hús forrásba megmártott kendőt gondosan tette őho sebére.
 Midőn fehér keze homlokát érinté, csodálatos boldogító érzés futotta át Henriket nem tehetett róla, meg kellett fognia ezen kezét és megcsókolni. „Miként háljaljam meg, mily végtelenül ön! susogá.
 „Ne tegye, mondá — kezét gyöngöden visszavonta. „Ne is gondoljon arra. Hát ön nem mentette meg az életem? Én csak ezen kis szíveséget tettem önnel, és sebtől hűsitem. Nagy fájdalom érzé?
 „Nem, s most midőn szép kezét homlokára ráteszi, s a hús ruhát ide adja, épen semmit.
 Antónia mosolygott. „Ha már hizelegni tud, akkor már nem lehet nagyon rosszul. Hála istennek. Nem is tudom elmondani, mily retentenes pillanat volt az, midőn hátra néztem, s önt élettelenül láttam a mohában lora mellett fekdődni. A ő felugrott, de ön nem moz-

„Üljön le. Itt a forrás mellett a virágzó hangában van száraz hely, sokszor pihentem itt. Oly szép itt a hús erdőben.
 Engedelmesskedett a parancsnak, mily szívesen pihent ott, a hol ő is többször pihent. Leült az illatos hangába, Antónia letérdelt mellé és a hús forrásba megmártott kendőt gondosan tette őho sebére.
 Midőn fehér keze homlokát érinté, csodálatos boldogító érzés futotta át Henriket nem tehetett róla, meg kellett fognia ezen kezét és megcsókolni. „Miként háljaljam meg, mily végtelenül ön! susogá.
 „Ne tegye, mondá — kezét gyöngöden visszavonta. „Ne is gondoljon arra. Hát ön nem mentette meg az életem? Én csak ezen kis szíveséget tettem önnel, és sebtől hűsitem. Nagy fájdalom érzé?
 „Nem, s most midőn szép kezét homlokára ráteszi, s a hús ruhát ide adja, épen semmit.
 Antónia mosolygott. „Ha már hizelegni tud, akkor már nem lehet nagyon rosszul. Hála istennek. Nem is tudom elmondani, mily retentenes pillanat volt az, midőn hátra néztem, s önt élettelenül láttam a mohában lora mellett fekdődni. A ő felugrott, de ön nem moz-

Fővárosi hírek.
 — A tudományegyetem Jankovics Antalt a boldogult nádor udvariorvosát, Csurgovics Sándort az orvoskar egykori dekanját, tudorságuk 50-ik évfordulójára alkalmából jubilearis diszoklevéllel tisztelte meg.
 — A bölcsészeti hallgatók száma az idén százzal mulja felül a tavalyit, — s így 600-nál többen vannak a tanári pályára készülő!
 — Pechy Jenő a nemzeti múzeumnak egy második barlangi medve vázát ajándékozta, melyet a pestyerci barlangban ástak ki.
 — A kerepasitui temető árkában egy félig meztelen haldokló férfit találtak, ki már-már az inség áldozatává lett. A kórházba vittet ápolás végett. — Az állami felsőbb léány iskolában az idén oly nagy számmal jelentkeztek a magasabb műveltség után vágyó nők, hogy párhuzamos osztályfelállítás vált szükségessé. — A Lord-feló faraktár készlete, mely a mult napokban a tűzvész áldozata lett, 65 ezer forintig biztosítva volt.

Országgyűlés.
 A képviselőház ülése okt. 2-án.
 Elnök Ghyczy K., jegyzők: Molnár, Bethy, Orbán B.
 A kormány részéről jelen vannak: Tisza K., Perczel B., Pechy T., Trefort A., Szende B., Bedekovich K.
 Elnök jelenti, hogy ő felsége névnapja alkalmából, a budai vártemplomban istentisztelet lesz.
 A miniszterelnök felkérte, hogy ő felségénél a ház szerencsekívánatait tolmácsolja. Elnök jelenti, hogy a budapesti kir. törvényesék beküldte a „Zasztava” azon számát, melyben Miletics ismert felhívása foglaltatik, továbbá a becskeréki törvényszék összes okmányát, melyek a Miletics ügyre vonatkoznak. — A mentelmi bizottságnak adatnak ki.
 Ezután Kozma Sándor föllamügyész következő levele olvastatik fel:
 T. képviselőház: A „Zasztava” politikai hírlap, az 1875. évi 22. és 25. számában Rapun Jenő honvédelmi szerződés és a 6. honvédszázalaj parancsok ellen foglalt irágalmak miatt, Miletics Szevetzár országgy. képviselő, kiadótulajdonost, mint harmad sorban felelős egyént, porbe fogni kívánom, mihez képest a nevezett képviselő mentelmi jogának fölfüggesztése végett folyó évi márt. hó 8-án 2487. szám alatt kelt hódolatteljes fölterjesztésben, a t. képviselőházhöz fordultam.
 Minthogy azonban az első és másodsorban felelős szerző, illetőleg szerkesztő is felelősségre vonható: a nevezett képviselő perbe fogását elejtem, és így annak szükségé megzúnt, hogy a mentelmi jog fölfüggesztése iránt intézkedés történjék.
 Azon hódolatteljes kérelemmel járulok tehát a t. képviselőházhöz, miszerint fentnevezett kérelmet, Miletics Sz. képviselő mentelmi jogának fölfüggesztése iránt visszavontnak, és megszüntnek tekinteni, és ehhez képest a vizsgálati iratokat hozzám küldeni sziveskedjék.
 Budapest 1876. szept. 27. A t. képviselőház alázatos szolgálója Kozma Sándor kir. főügyész.

Elnök jelenti, hogy a brádi és szászvárosi kerületek a házban képviselve. Hodosiu és Axentiu tudvalevőleg nem jelentek meg a házban. Az elnök erre nézve beadja jelentését, — mi kifog nyomtatni.
 A ház bevételeiről és kiadásairól szóló kimutatás a számvévo bizottsághoz utasítottatik. Knöpfler Vilmosnak 4 heti szabadságú adatik.
 Tisza Kálmán jelenti, hogy a hozzá intézett interpellációkra szerdán fog felelni, s ha az idő elég nem lenne mindannyira válaszólni, csütörtökön folytatni fogja.
 Tudomásul vétetik. Elfogadtatik aztán a ház havi költségvetése, s azután következik a választás a bizottságokban hiányzó tagok és hiányzó jegyző részére.
 A beadott szavazatok összeszámláltván, jegyzőnek Horváth Gyula 175 szavattal megválasztottat. A mentelmi bizottságba Szilágyi Dezső választottat meg.
 Ezután az ülés jegyzőkönyve hitelesítette-

„Üljön le. Itt a forrás mellett a virágzó hangában van száraz hely, sokszor pihentem itt. Oly szép itt a hús erdőben.
 Engedelmesskedett a parancsnak, mily szívesen pihent ott, a hol ő is többször pihent. Leült az illatos hangába, Antónia letérdelt mellé és a hús forrásba megmártott kendőt gondosan tette őho sebére.
 Midőn fehér keze homlokát érinté, csodálatos boldogító érzés futotta át Henriket nem tehetett róla, meg kellett fognia ezen kezét és megcsókolni. „Miként háljaljam meg, mily végtelenül ön! susogá.
 „Ne tegye, mondá — kezét gyöngöden visszavonta. „Ne is gondoljon arra. Hát ön nem mentette meg az életem? Én csak ezen kis szíveséget tettem önnel, és sebtől hűsitem. Nagy fájdalom érzé?
 „Nem, s most midőn szép kezét homlokára ráteszi, s a hús ruhát ide adja, épen semmit.
 Antónia mosolygott. „Ha már hizelegni tud, akkor már nem lehet nagyon rosszul. Hála istennek. Nem is tudom elmondani, mily retentenes pillanat volt az, midőn hátra néztem, s önt élettelenül láttam a mohában lora mellett fekdődni. A ő felugrott, de ön nem moz-

„Üljön le. Itt a forrás mellett a virágzó hangában van száraz hely, sokszor pihentem itt. Oly szép itt a hús erdőben.
 Engedelmesskedett a parancsnak, mily szívesen pihent ott, a hol ő is többször pihent. Leült az illatos hangába, Antónia letérdelt mellé és a hús forrásba megmártott kendőt gondosan tette őho sebére.
 Midőn fehér keze homlokát érinté, csodálatos boldogító érzés futotta át Henriket nem tehetett róla, meg kellett fognia ezen kezét és megcsókolni. „Miként háljaljam meg, mily végtelenül ön! susogá.
 „Ne tegye, mondá — kezét gyöngöden visszavonta. „Ne is gondoljon arra. Hát ön nem mentette meg az életem? Én csak ezen kis szíveséget tettem önnel, és sebtől hűsitem. Nagy fájdalom érzé?
 „Nem, s most midőn szép kezét homlokára ráteszi, s a hús ruhát ide adja, épen semmit.
 Antónia mosolygott. „Ha már hizelegni tud, akkor már nem lehet nagyon rosszul. Hála istennek. Nem is tudom elmondani, mily retentenes pillanat volt az, midőn hátra néztem, s önt élettelenül láttam a mohában lora mellett fekdődni. A ő felugrott, de ön nem moz-

„Üljön le. Itt a forrás mellett a virágzó hangában van száraz hely, sokszor pihentem itt. Oly szép itt a hús erdőben.
 Engedelmesskedett a parancsnak, mily szívesen pihent ott, a hol ő is többször pihent. Leült az illatos hangába, Antónia letérdelt mellé és a hús forrásba megmártott kendőt gondosan tette őho sebére.
 Midőn fehér keze homlokát érinté, csodálatos boldogító érzés futotta át Henriket nem tehetett róla, meg kellett fognia ezen kezét és megcsókolni. „Miként háljaljam meg, mily végtelenül ön! susogá.
 „Ne tegye, mondá — kezét gyöngöden visszavonta. „Ne is gondoljon arra. Hát ön nem mentette meg az életem? Én csak ezen kis szíveséget tettem önnel, és sebtől hűsitem. Nagy fájdalom érzé?
 „Nem, s most midőn szép kezét homlokára ráteszi, s a hús ruhát ide adja, épen semmit.
 Antónia mosolygott. „Ha már hizelegni tud, akkor már nem lehet nagyon rosszul. Hála istennek. Nem is tudom elmondani, mily retentenes pillanat volt az, midőn hátra néztem, s önt élettelenül láttam a mohában lora mellett fekdődni. A ő felugrott, de ön nem moz-

„Üljön le. Itt a forrás mellett a virágzó hangában van száraz hely, sokszor pihentem itt. Oly szép itt a hús erdőben.
 Engedelmesskedett a parancsnak, mily sz

